

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS

6F.

VAN 7 TOT 77 JAAR

12

IN NEDERLAND 40 Cts

Sherlock Holmes

DE KONING VAN DE DETECTIVEN

ONS
VOLLEDIG
TEKENVERHAAL
DOOR
J. GRATON

Sherlock Holmes, het beroemdste detectiveromanpersonage, werd geboren in het jaar 1887, in de verbeelding van de Engelse auteur sir Arthur Conan Doyle...

De vader van Arthur Conan Doyle was een bekend caricaturist. In 1880 studeerde Arthur aan de medische faculteit van de universiteit van Edinburgh.

Een van de professoren van Arthur, de chirurg Joe Bell, was begaafd met een verbluffende helderziendheid. In aanwezigheid van zijn leerlingen deed hij dikwijls aan «gedachten raden» van onbekende patiënten.

Zijn blik is bijna onfeilbaar

Dokter, ik kom je raadplegen inzake...

Ha! Heeft men u reeds over mij gesproken?...

Neen, dat niet. Het volstaat je gedurende enkele ogenblikken te observeren... Laat eens zien: je hebt gediend in het leger en je bent sinds korte tijd naar uw moederland teruggekeerd. Je was onderofficier in een Schots garnizoen op de Barbadosseilanden... Waar of niet?

Ik weet reeds wat je naar mij brengt.

Inderdaad! Maar ik begrijp niet, hoe je dat kan raden?

Dat is nochtans zeer eenvoudig. Althoewel je een correcte houding heeft, heb je je hoed niet afgenomen... Alleen in het leger neemt men zijn hoofddeksel niet af. Indien je echter sinds lange tijd zoudt gedemobiliseerd zijn, zou je die burgergewoonte, zijn hoed af te nemen, wel reeds overgenomen hebben...

Anderzijds, ben je zelfzeker, en ben je van het Schotse type. En voor wat de Barbados betreft... Je lijdt aan elephantiasis, een ziekte die niet in Engeland voorkomt, maar alleen in het Westen van Indië.

Maar dat is buitengewoon; meester!...

Ongehoord!

Wanneer Conan Doyle later zijn detective Sherlock Holmes creëert, herinnert hij zich Dr Bell en zijn opvallende gave. Bij het einde van zijn studies, dacht Arthur nog helemaal niet aan het schrijven van politieromans. Hij had andere plannen, en deelt die aan een van zijn vrienden mee...

Er zijn twee dingen die mij aantrekken, John: de poëzie en het reizen.

En wat komt er daarbij van de geneeskunde terecht? Je zoudt ongelijk hebben, de geneeskunde op te geven na de studies die je gedaan hebt!

Helemaal niet, mijne heren! Jullie moeten je observatiegeest oefenen, en dan komen jullie tot hetzelfde resultaat.

Maar wie zegt je dat ik de geneeskunde wil opgeven? Ik heb een middel gevonden om deze drie dingen met elkaar te verzoenen: ik ga aanmonstern als scheepsdokter, en dan kan ik meteen in mijn vrije tijd verzen schrijven.

De jonge dokter scheepste inderdaad in als scheepsdokter aan boord van een walvisvaarder, die eerst naar de Poolzeen stevent en daarna naar Afrika. 's Avonds schrijft Dr Arthur Conan Doyle verzen in zijn kajuit.

Enkele jaren later, wanneer hij zijn reislust en zijn zin voor poëzie heeft voldaan, keert hij naar Engeland terug en begint een geneesheerpraktijk.

Ziezo, en nu moet ik alleen nog maar wachten op patiënten...

Jammer genoeg, laten de klanten op zich wachten... In zijn lege uren schrijft de jonge dokter politieverhalen om de twee eindjes aan mekaar te kunnen knopen.

Dokter, er is iemand in de wachtkamer.

Wat, een klant? Maar dat is de eerste sedert acht dagen... Laat hem snel binnen! Ik breng eerst mijn toilet in orde.

Dokter, ik ben het waarlijk moe...

Goed, ik zal je even onderzoeken.

Je moet me niet onderbreken! Ik ben een van je schuldeisers en ik ben het waarlijk moe, nogmaals schriftelijk het geld te vragen, dat je verschuldigd bent.

Het spijt mij erg, maar geef mij nog een laatste kans. Ik zit in grote moeilijkheden.

Enkele tijd later komt Conan Doyle tot het besluit de geneeskunde op te geven, en zich helemaal aan het schrijven van politieromans te wijden.

Om succes te boeken, zou ik een nieuw detectivetype moeten vinden... Indien ik mij eens inspireerde op mijn oudleraar professor Joe Bell?... Ik zou hem bijvoorbeeld Sherlock Holmes kunnen noemen, en hem een boezemvriend geven, een dokter zoals ik... en die zouden we dan Watson heten!

Zo ontstonden de twee beroemde personages, die de schrijver een fortuin hebben bezorgd. Na een moeizame start, oogsten zijn eerste romans enorm succes in Amerika. Op verzoek van zijn uitgever, schrijft Conan nieuwe avonturen.

Mijnheer Doyle, mag ik je de kunstenaar voorstellen, die je werk zal illustreren?

Mag ik je eerst vragen hoe je zelf je personage Sherlock Holmes voorstelt?

Wel... lang... ongeveer zoals Dr. Bell... Eerder lelijk... Enigszins zoals deze schets...

Ha! Dat kan niet zijn! Sherlock Holmes moet veel mooier zijn. De lezers eisen dat!

Wacht, ik zal zijn tekening even herwerken.

Ziezo, de schouders worden wat breder, en de neus minder gebogen. Wat denk je er nu van?

Ik zag hem anders... maar je hebt natuurlijk gelijk.

En zo stel ik mij Watson voor: een brede ronde kerel, met een dikke snor, in de aard van de jouwe, je hebt dit personage toch ongeveer naar je eigen beeld gemaakt?

De geïllustreerde uitgaven vergroten nog het succes van de avonturen van Sherlock Holmes. De boeken verkopen als koek.

Geeft u mij de nieuwe « Sherlock Holmes »! Ik zou willen weten hoe hij het laatste probleem heeft opgelost.

Kijk, dat is werkelijk boeiend. Sherlock Holmes krijgt af te rekenen met Lord Saint-Simon. De andere behandelt hem van uit de hoogte, maar Sherlock Holmes laat zich niet kleineren.

Laat eens zien!

Mijnheer Holmes! Je vertoef waarschijnlijk niet veel in de hogere standen van de maatschappij.

Milord, met uw klen-teel kom ik 'n trapje lager te staan, want mijn laatste klant was een koning!

Ha! Fijn, hij heeft die opschepper van een lord goed de mond gesnoerd. Die Holmes is toch een fijne kerel! Ik zou hem graag willen kennen. En jij?

Ja, ik ook!

Inderdaad, de romanfiguur is zo levendig, dat vele lezers geloven dat hij werkelijk bestaat... Iedere dag krijgt de schrijver talrijke brieven, die op naam van Sherlock Holmes verzonden werden...

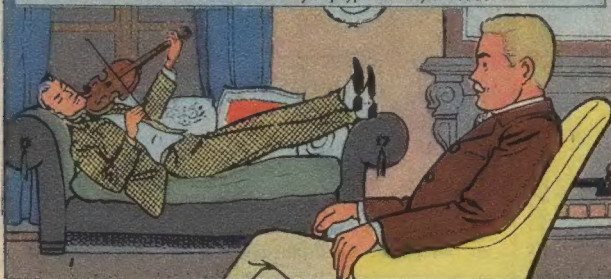
Hier is de post, mister Doyle...

Dank.

En hier zijn enkele briefjes voor Mister Holmes!

Wat een vracht! Leg ze maar op tafel.

Jaren lang boeien de avonturen van de beroemde roman-detective duizenden en nogmaals duizenden lezers. Vergezeld van zijn onafscheidbare vriend Watson, lost Sherlock Holmes honderden verschillende geheimen op, en achtervolgt genade-loos dieven en bandieten... Als voornaamste ontspanning heeft Sherlock Holmes zijn pijp en zijn viool.

Maar veel ontspanning geniet Sherlock Holmes niet, want de rijke verbeelding van Conan Doyle steurt hem voortdurend mee in allerlei nieuwe avonturen.

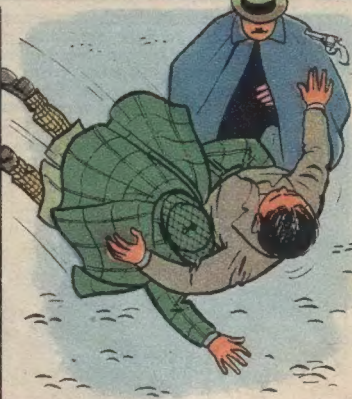
Hier is mijn nieuw handschrift, John. Ik zou er graag je opinie willen over krijgen, want deze maal speelt het verhaal zich 's nachts af te Londen, in de mist... Sherlock Holmes en Watson achtervolgen een gevaarlijk bandiet...

Watson! Kijk daar ligt de hoed van de onbekende die we achtervolgen. Te oordelen naar de maat, moet de man een buitengewoon groot hoofd bezitten. Ofwel is het een zeer intelligent man, ofwel heeft hij een waterhoofd!

Goed geredeneerd, Mr Holmes! Maar ik veronderstel dat hij tot de eerste categorie behoort... Handen omhoog!

Bravo, Holmes! Deze maal heb je de slag thuis gehaald, meer door doodsverachting, dan door je deductievermogen.

Ga maar vlug de politie verwittigen, terwijl ik deze kerel in bedwang houd.

Wel, wat vind je van deze geschiedenis, John? Ik denk dat ze in de smaak zal vallen?

Het is een boeiend verhaal, en Sherlock Holmes heeft een dappere rol.

Die Sherlock Holmes heeft nogale succes! In de avondpost vind ik weer drie huwelijksaanvragen...

Het succes van Sherlock Holmes is toch uw succes...

Daar begin ik aan te twijfelen, want ik vereenzelvig mij met Dr Watson.

Wel, doe dan maar zoals je held, en tracht politieproblemen op te lossen! Dat zou trouwens een uitstekende publiciteit zijn voor je.

De schrijver volgt de raad van zijn vriend, en enkele weken later stelt hij, samen met de politie, een onderzoek in aangaande een inbraak in een naburige herberg...

Hij tracht zijn geliefkoosde theorie toe te passen...

Ik meen u te kunnen verklaren, mijne heren, dat de dief linkshandig is, en met ijzer beslagen schoenen droeg.

Dat kan wel zijn, maar ik onder-vraag liever de getuigen...

Tot grote ontgoocheling van de romanschrijver, ontdekte de plaatselijke politiecommissaris, die er geen theoriën op na hield, de schuldige vóór hem...

Je hebt toch goed geraden. Hij is inderdaad linkshandig en droeg met ijzer beslagen schoenen...

Dat is mogelijk, maar Sherlock Holmes zou zich niet de pas hebben laten afsnijden. Hij is inderdaad handiger dan ik.

De roem van Sherlock Holmes overtreft die van zijn auteur, die er genoeg van krijgt, en andere verhalen zou willen schrijven. Maar, de uitgever deelt die opinie niet...

Onmogelijk! Het publiek eist nieuwe avonturen van Sherlock Holmes. U moet het voldoende geven!

Sherlock, die vervloekte held, maakt mij het leven onmogelijk! Ik ben werkelijk zijn slaaf geworden, maar ik zweer je, het zal veranderen!

Enige tijd later...

Wel, heeft u goed nagedacht, Mr Doyle?

Ja zeker, ik ben besloten mij voortaan aan de historische roman te wijden, en ik schrijf voor het ogenblik het laatste avontuur van Sherlock Holmes!...

Dat meent u toch niet Mr Doyle?

Beslist! Ik ben besloten Sherlock Holmes aan het einde van dit verhaal te laten sterven! De titel van het boek luidt trouwens: « Het Laatste Problem »!

Maar ik protesteer in naam van de lezers! Je hebt dat recht niet! Je begaat bijna een misdaad!...

Tot daar toe! Ik zal dus een... « kindermoordenaar » zijn! Ik dood terstond Sherlock Holmes!

Nog dezelfde avond

Ja, deze maal is het met je gedaan, mijn beste Sherlock! Nu zal je aan je doods vijand, professor Moriarty, niet ontsnappen! Want hij sluip achter je!

Moriarty!

Ik werp je in de ravijn, Holmes! Verdedig je, zo je een man bent!

Je gaat voor al je misdaden boeten, professor!

Ik val, maar ik sleur je met mij mee, Holmes. Wij zullen samen sterven!

Ziezo, nu zijn ze beiden in de ravijn gevallen... Sherlock Holmes is dood, en ik ga eindelijk andere boeken kunnen schrijven!

Ja maar, dat was niet waar! Enkele tijd later stroomden duizenden protestbrieven binnen.

Alle brieven zijn op uw naam geschreven, mijnheer! En ik heb er nog eens zo veel! De postbode is woedend. Je zult hem een flinke fooi moeten geven...

Ongelooflijk! Men beledigt mij? Men noemt mij zelfs een moordenaar! Ja, mijn uitgever had toch gelijk.

Om zijn lezers niet te ontgoochelen, zag Conan Doyle zich verplicht zijn held te laten herleven en een nieuwe potiezaak te doen ophefden. Eens te meer, had de beroemde detective het laatste woord, en hij beleeftde nog vele avonturen...

Kijk, een nieuw boek « De Terugkeer van Sherlock Holmes ». Ik wist het wel, dat hij niet dood was, en mijn vrouw zal ook tevreden zijn.

Tijdens de oorlog van 1914 waren de Turken er zelfs van overtuigd dat Sherlock Holmes werkte voor de Engelse legerstaf.

Zeg aan al de leden van de Geheime Diensten, dat een belangrijke premie aangeboden wordt, voor het gevangennemen van Sherlock Holmes!

Jawel!

Conan Doyle stierf in het jaar 1930, maar zijn held, Sherlock Holmes leeft nog altijd verder. Dagelijks komen nog talrijke personen het huis nummer 221B in de Bakerstreet bezoeken, waar de detective volgens de legende zou gewoond hebben. Het werd in een Sherlock Holmes-museum veranderd...

jean Graton

EINDE

BODDI WORDT VERKOCHT

— 15.000, riep de vendu-meester, wie zegt meer?
— Ik, riep een gendarm. 20.000!
— 25.000! riep mijnheer Jacques Lecat, met zijn arm zwaaiend.
— 26.000!... stamelde de gendarm, op wiens voorhoofd het zweet parelde.
— 30.000! overtroefde mijnheer Lecat, zeer opgewonden.

Ja, dat werd een klein drama, daar in die verkoopzaal te Amiens. Zelfs indien hij « Boddi » voor 26.000 frank had kunnen krijgen, zou de gendarm het heel moeilijk gehad hebben om die som (meer dan 3.000 Belgische frank) te betalen. En nochtans kon hij niet schelden van « Boddi », waar hij zo veel van hield.

Maar wie was dan wel die « Boddi »?... Wel, een Duitse herdershond van de opsporingsbrigade van Amiens, die in de verkoopzaal zijn politiehondcarrière beëindigde. De gendarm, die jaren lang met « Boddi » had gewerkt, was « Boddi »'s beste vriend geworden, en toen er sprake van was het dier bij opbod te verkopen, had de gendarm besloten « Boddi » met zijn spaarpennningen te kopen.

Helaas! 30.000 frank! Dat was méér dan hij met zijn klein loon betalen kon. De gendarm verliet droevig de verkoopzaal...

— Hela riep er daar iemand achter hem. De gendarm keek om, en hij herkende mijnheer Lecat, die de ongelukkige « Boddi » bij zijn hals hield. Het dier had natuurlijk dadelijk zijn meester herkend, en wou hem weer vervoegeen.

— Je houdt van die hond, nietwaar? vroeg mijnheer Lecat. Ja, ik weet het, het was je beste vriend. Wel, neem hem mee!... Want ik heb hem voor je gekocht.

De gendarm wist niet hoe hij de vriendelijke heer moest bedanken, en de vrouwe « Boddi » sprong maar maar voortdurend tegen zijn meester op, om uiting te geven aan zijn vreugde.

Twee gelukkige mensen en een gelukkige hond verlieten samen de verkoopzaal...

Kuifje

Onder Ons!

CLUBNIEUWS

EEN NIEUWE CLUB TE DOETINCHEM (NEDERLAND).

GIJS BOOT EN IGOR NETTEL, Zuivelweg, 120 en Kerpelseweg, 27, Doetinchem, lieten mij weten dat zij in Doetinchem en Kuifje's club oprichten, en ze langs ons blad alle Kuifje's lezers uit de gemeente en omstreken uitnodigen om zich bij hen aan te melden.

HALLO, MANNEN VAN LIER!

ROBERT CEULEMANS, Antwerpsestraat, 85, Lier, vraagt volgende aankondiging in « Kuifje » op te nemen:

Wie zich aansluiten wil bij de Lierse Kuifje's club en houdt van sport, toneel, lectuur, uitstapjes en schermen, kan zich persoonlijk of per brief, wenden tot Robert Ceulemans. Bijeenkomsten: 's Zaterdags 's namiddags van vier tot vijf uur. Alle jongens van negen tot vijftien jaar worden verwacht!

OPROEP TOT DE WEMMELSE KUIFJE'S LEZERS

S. HAMBROUCK, de Limburg Stierumlaan, 79, Wemmel, laat mij weten dat de Wemmelse Kuifje's lezers zich kunnen aanmelden bij hem of bij:

Jan Remeker, Luitenant Graffplein, 5, Wemmel.

Albert Van der Veken, Winkelstraat, 19, Wemmel.

HOU JE VAN DIEREN?

EEN Kuifjesvriend uit Hamburg schreef me dat er in zijn klas een jongen een dierenbeschermingsclub heeft gesticht. De nieuwe clubleider kreeg het idee voor het oprichten van zijn club, toen hij een ingevroren meeuw uit het ijs redde. Hij doopte ze David, en bij hem thuis sloot de meeuw dadelijk vriendschap met zijn poes Mimi. Enkele dagen na de oprichting van de club, konden de jongens zich reeds ontfemen over een uit het woud gevlucht hertjejong. Dat is een voorbeeld dat navolging verdient!

KUIFJE IN HOLLAND

PETER LEYENAAR uit Santpoort (Noord-Holland) zou graag in het Noorden een vergadering van de Kuifje's club belegd zien. Wij zullen ons best doen daar iets op te vinden...

MOPPEN GEVRAAGD

BENNY KAHAN VAN ANTWERPEN houdt veel van « Kuifje » en zou ons blad nog interessanter vinden, indien er meer moppen zouden in verschijnen. Wel, waarop wacht je Benny, om er zelf enige in te sturen, en welke andere lezers doen hetzelfde?

EEN RADIOSHEMA

is werkelijk zeer gevraagd. Amper had ik aangekondigd dat het opnieuw in ons blad zou gepubliceerd worden, of van alle zijden kreeg ik weer navraag naar dit schema. Nog enkele weken geduld vrienden, en dan krijgen jullie het in het blad afgedrukt!

IN HET SPOOR VAN SHERLOCK HOLMES

ALFRED VAN BELLEGHEM houdt veel van detectiveverhalen en zou zichzelf ook in het spoor van Sherlock Holmes willen wagen, maar daar heeft hij heel wat inlichtingen voor nodig. Bij mijn weten bestaat er geen boek dat speciaal het maken van vingerafdrukken beschrijft.

EEN FLINKE TEKENAAR

PHILIP BONTINCK VAN STAMANDSBERG BIJ GENT, zond mij enkele vrolijk gekleurde tekeningen van de personages van Willy Vandersteen. Verder maakte hij zo veel complimentjes en besloot dat « alléén een Ovidius « Kuifje » zou kunnen beschrijven ». Dat is wel heel vriendelijk, Philip. Ik heb je verzoek inzake stop-color overgemaakt aan de bevoegde dienst.

EEN GOUDEN STEM

TOEN luitenant Kuick van een Amerikaans vliegtuigmoeiderschip door de straten van Genua kuierde, bleef hij plots staan. Hij hoorde een jongen zo ongewoon mooi zingen, dat hij geduldig bleef luisteren. De luitenant belde aan het huis van waaruit de stem opklonk en hij kwam daar te weten, dat die gouden stem toebehoorde aan Claudio Massida. Het toeval wou, dat de vader van de Amerikaan, directeur is van een New Yorkse radiozender. Kuick engageerde Claudio met de gouden stem zonder aarzelen.

BEN JIJ REEDS LID VAN DE KUIFJE'S CLUB

DE POSTBODE WORDT VERWACHT

GODELIEVE HENDRICKX, 15 JAAR, HEISLAGSEBAAN, 53, BRASSCHAAT, Antwerpen, zou graag in het Frans willen corresponderen met een meisje van haar ouderdom, liefst uit het buitenland.

MATTHEAS WILHELMUS RIPMEESTER, GELOOF PSYCH. INRICHTING, MAASOORD, POORTUGAAL, NEDERLAND, zou graag willen corresponderen met een jongen die ook houdt van muziek. Mattheas speelt harmonica, mandoline en banjo.

JEAN-LUC SAEELS, CABBEKESEVEST, 14, TIENEN, zou graag met een jongen willen corresponderen en Kuifje's bons en andere zegels ruilen.

G. VAN DUYSE, STROPKAAI, 25, GENT, zou graag willen corresponderen met iemand die van vliegtuigen houdt, er foto's van spaart en ruilt.

J. VAN BULEN, BEUKENLAAN, 24, HASSELT (LIMBURG), zou willen corresponderen met een jongen van 15 à 16 jaar, die zich interesseert voor moderne muziek.

HENRI PARMENTIER, METSIJSSTRAAT, 83, SCHAARBEEK (BRUSSEL), zou willen briefwisselen met een weesjongen, met wie hij eventueel postzegels zou ruilen.

ABONNEMENT

BELGIE	3 maanden: 70 F.
	6 maanden: 135 F.
	1 jaar: 265 F.
BUITENLAND EN BELGISCH KONGO	3 maanden: 80 F.
	6 maanden: 155 F.
	1 jaar: 300 F.

24-3-55

Het weekblad « KUIFJE »: 10^e jaargang.
Redactie: Lombardstraat, 24, Brussel. — P.Ch.R.: 1909.16. — Uitgever-Directeur: Raymond Leblanc, Isidore Gerardlaan, 9, Brussel. — Gedrukt in helio door: De Drukkerijen C. Van Cortenberg, Keizerstraat, 12, Brussel.

Publiciteit: **PUBLI-ART**

KUIFJE-Holland: Singel, 231, Dordrecht. — Tel.: 3653. — Giro: 199.334.
Abonnement: 4 fl. per kwartaal.

De Graaf van MONTE-CRISTO

EEN ZEIL AAN DE HORIZON

Om uit de gevangenis van If te ontsnappen, neemt Edmond Dantès de plaats in van de dode pastoor Faria. Hij wordt door de bewakers in zee gegooid en kan zwemmend een kust bereiken...

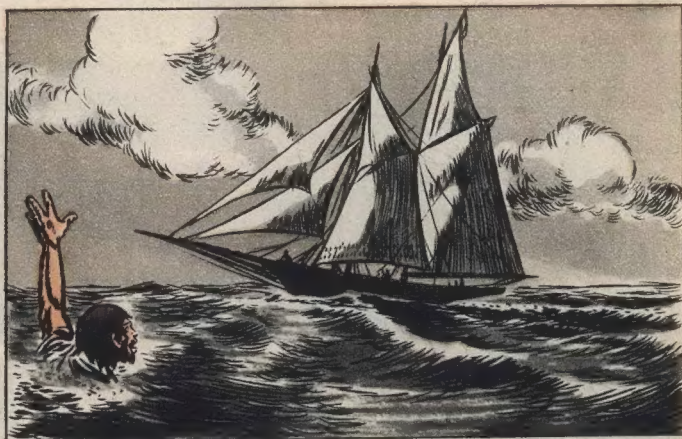
31 TWINTIG stappen verder rezen de hoge, grillig gevormde rotsen van het eiland Tiboulon op. Dantès herkende het en dankte God, omdat hij zo ver geraakt was. Hij strekte zich uit op het graniet dat hem zachter toescheen als een pluimenbed en sliep, door vermoeidheid overmand, weldra in. Toen Edmond Dantès wakker werd, hing de dag klaar in de lucht, hij strekte zijn pijnlijke ledematen en keek ongerust naar de verre, sombere silhouet van het kasteel van If. Men had er nog geen alarm geblazen, maar het zou niet lang meer duren vooraleer de bewakers zouden merken, dat ze de verkeerde dode in zee hadden geworpen...

33 DE kapitein, een breedgeschouderd Italiaan met zwarte bakkebaarden, bekeek hem zwijgend. Met z'n lang haar, stoppelbaard en klederen die in lompen vielen, zag Dantès er niet uit als een visser, maar veel meer als een bandiet op de vlucht... Tot overmaat van de ramp hoorde men op dit ogenblik een ontploffing en zag een witte wolk die langzaam optrok boven de kantelen van de burcht van If. «Wat is er daar gaande?» vroeg de kapitein en fronste de wenkbrauwen. «Ba, antwoordde Dantès zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, waarschijnlijk, ontsnapte er, een gevangene vorige nacht»...

35 MAAR hoe zou hij naar de schat zoeken zonder de achterdocht van z'n makkers van de «Jeune Amélie» op te wekken? Bovendien moest hij heel vlug werken, want langer dan drie uren zou het schip niet aan de kade blijven. Er zat dus maar één ding op: een ongeluk voorwenden, aan zijn kameraden zeggen dat hij onmogelijk de reis kon voortzetten en hen er toe overhalen hem op het eiland achter te laten. Ze konden hem later terug oppikken. Een uur nadien deed hij alsof hij van een hoge rots viel, kloeg over vreselijke pijnen en smeekte zijn vrienden, zonder hem te vertrekken...

32 E'ENSKLAPS zag Dantès aan de punt van het eiland Pomègue een stip als een meeuw over het water scheren. Maar, dat was een mirakel! Het was een kleine schoener die zijn richting uitvoer. Dantès sprong resoluut in het water en zwom in de richting van het schip. Men merkte hem, een sloep werd uitgezet en twee matrozen roeiden naar hem toe. Een half uur later lag hij uitgeput, maar gelukkig op het dek van het schip. Toen hij een beetje opgeknapt was, vertelde hij de kapitein, dat hij 'n matroos was van een visserssloep die op de rotsen te pletter was gelopen. Waar de overige leden van de bemanning waren, wist hij niet...

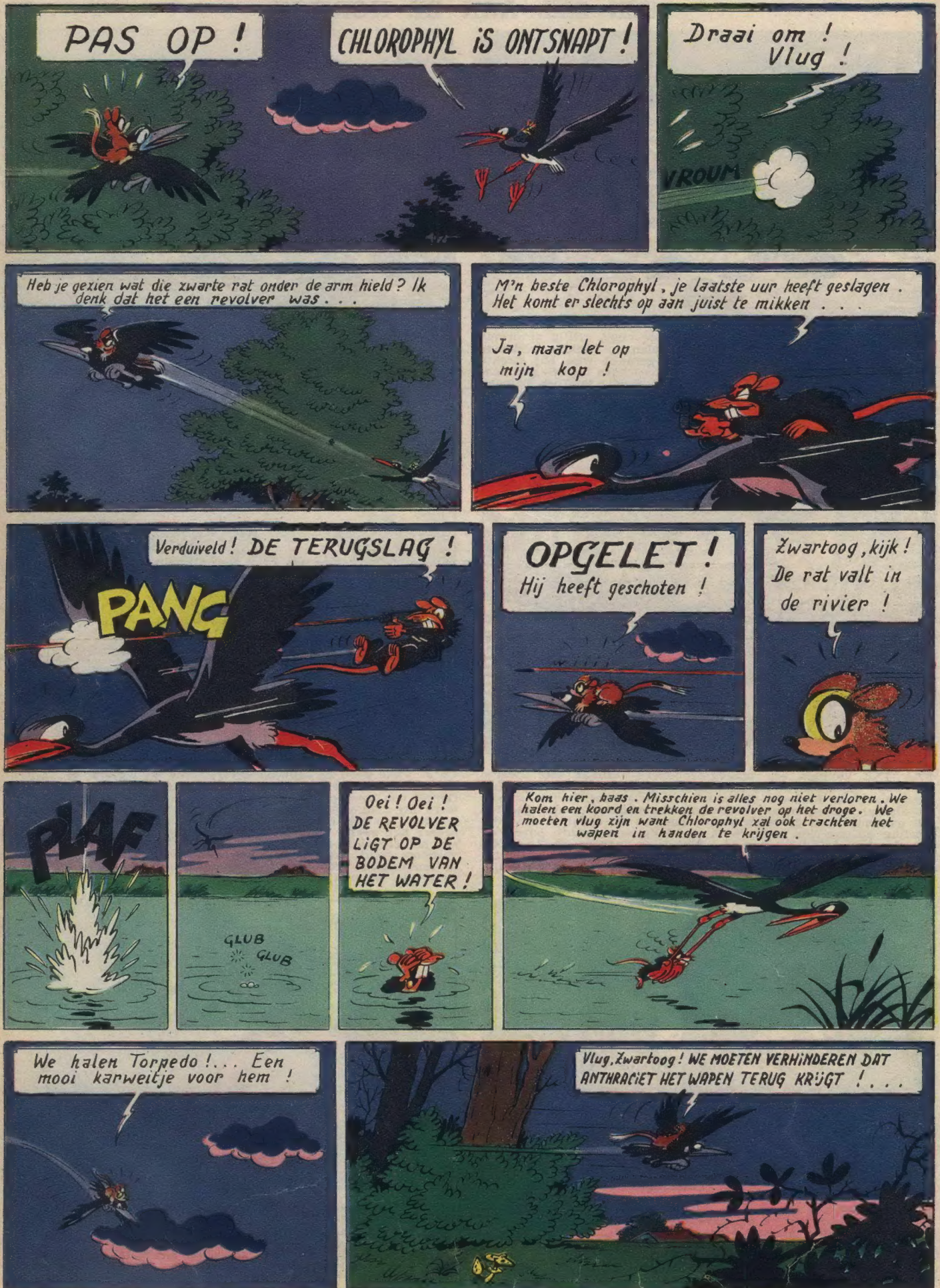
34 DIT werd zo kalm en onverschillig gezegd, dat de kapitein geen wantrouwen meer koesterde. Bovendien bewees Dantès ook heel spoedig, dat hij een bekwaam zeeman was en dus werd hij aangenomen als lid van de bemanning van de «Jeune Amélie», zo heette de schoener. Weken verliepen rustig. Maar op zekere dag voelde Dantès z'n hart kloppen in z'n keel: het schip zou het eiland Monte Cristo aandoen! Dat was voor hem een onverhoopt geluk, want nu zou hij misschien de gelegenheid hebben de fantastische schat van pastoor Faria op te sporen. Dantès was de eerste om aan land te springen...

36 DE matrozen van de schoener waren brave kerels en ze wilden hun makker niet achterlaten zonder hem van de nodige levensmiddelen te voorzien. Van uit de verte zag Dantès dat de «Jeune Amélie» het anker lichtte, op de golven wiegde en vertrok. Na een uur was het schip helemaal uit het gezicht verdwenen. De zwaar gewonde sprong op en liep leniger en vlugger dan een berggeit naar de rots waar de schat verborgen was. Toen hij er stond, herinnerde hij zich de geschiedenis van Ali Baba, die pastoor Faria hem verteld had, en fluisterde: «Sesam open u!».

(Wordt voortgezet.)

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

(Wordt voortgezet.)

HET GEHEIM VAN DE MAN IN HET ZWART

Avonturenroman van Hendrik Vernes. — Geïllustreerd door Ref.

NA twee dagmarsen kwam de muur van rotsen, waarover de geleerden heen moesten om het gebeente van de dinosauriërs te bereiken, aan de horizon opduiken. Voor zo ver men er van op die afstand kon over oordelen, was het een reusachtige hindernis. De beklimming er van zou, zo niet totaal onmogelijk, dan toch heel moeilijk zijn.

Fred en zijn vrienden waren blijven staan en bekeken de muur sceptisch.

GELUKKIG dat oom Howard een weg vond om onder de berg door te komen, zei Siburg. In het tegenovergestelde geval zouden we verdraaid flinke alpinisten moeten zijn om er over te geraken. Alles wel beschouwd verkies ik het nog onder de grond door te gaan, dan acrobaat te spelen op zulke hoogte!

De kleine Blaines zette z'n monocle vaster in z'n oog en lachte droog:

— Dat begrijp ik best, Lewis. Gezien je lengte en je gewicht, zou het moeilijk zijn voor je om acrobaat te spelen. Ongetwijfeld zou je er de voorkeur aan geven, dat een vliegtuig je opneemt en zonder schok of stoot op de top van de rots zet... We zouden daarvoor al een vliegtuig van respectabele afmetingen voor nodig hebben!

Niemand ging in op dat grapje. Met bezorgd gelaat keek Fred naar de rotsen en doofde zijn half opgerookte sigaret tegen de kolf van z'n geweer uit.

— Een vliegtuig? zei hij langzaam. Waarom niet? Wie weet hebben de vliegtuigen die 's nachts boven ons hoofd vliegen niets te doen met de rotsen en met de fossielen?

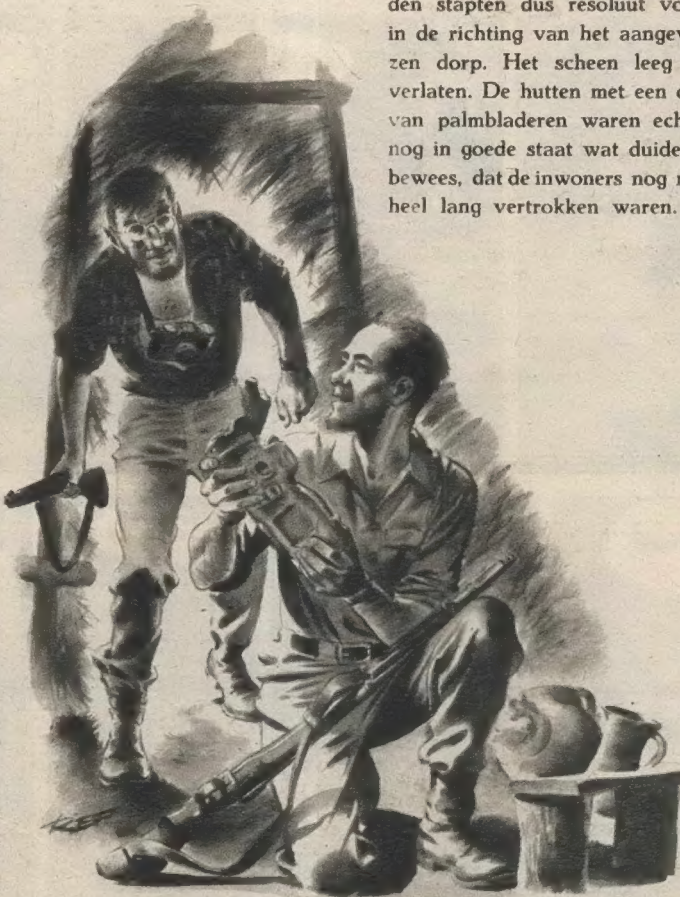
Hij schoof z'n helm achteruit en rimpelde zijn gebruint voorhoofd. Blaines keek hem bezorgd aan en antwoordde:

— Je denkt alweer aan de heerschappen die onze schat zouden willen roven. Maar geleerden gebruiken toch zulke grote middelen niet om enkele beenderen van dinosauriërs te zoeken? Bovendien weten we niet eens of die er werkelijk te vinden zijn!

— Ze zijn er, sprak Fred met overtuiging. Oom Howard was geen sprookjesverteller en bezat voldoende wetenschappelijke vorming om de geraamten van dinosauriërs te herkennen. Onze concurrenten, zo we die werkelijk hebben, redeneerden wellicht op dezelfde wijze.

Professor Siburg sloeg met de rechtervuist in de linker handpalm.

— Heel zeker. Ze konden op dezelfde wijze redeneren. Ieder-

HET VERLATEN DORP

De professoren Fred Leslie, Blaines en Siburg, trekken door de wildernis van Niabragua in Centraal Amerika, op zoek naar geraamten van voorhistorische dieren. 's Nachts horen ze het geronk van geheimzinnige vliegtuigen...

een kon dat. Maar dat verklaart ons niet waarom ze zoveel vliegtuigen zouden inzetten. Voor zo ver ik weet, is er geen enkele vereniging van geleerden uitgerust als een leger op oorlogsvoet!

Fred haalde de schouders op, stak een sigaret op en wees naar de rotswand.

— Laat ons voortmaken. Misschien kunnen we spoedig op al deze vragen antwoorden.

Ze liepen verder door de brousse. Het was drukkend heet en niemand sprak nog. Af en toe hoorde men een kort bevel van Matteo, die de dragers tot spoed aanmaande.

Opeens bleef de drager, die aan het hoofd van de karavaan liep, staan en wees met zijn mes naar een bepaald punt te midden van de struiken.

— Het dorp van de Lacandons, zei hij eenvoudig.

De Lacandons-Indianen waren schuw doch men hoefde hen niet te vrezen. Leslie en zijn vrienden stapten dus resoluut voort in de richting van het aangewezen dorp. Het scheen leeg en verlaten. De hutten met een dak van palmladeren waren echter nog in goede staat wat duidelijk bewees, dat de inwoners nog niet heel lang vertrokken waren.

— Misschien zijn ze gevlucht toen wij naderden, opperde Siburg. Zodra ze zien dat wij met de beste bedoelingen gekomen zijn en hen geen kwaad willen, komen ze wel terug.

Matteo, die over de resten van een vuur gebogen stond en de asse nauwkeurig onderzocht, antwoordde:

— Dat vuur is oud. Drie dagen ten minste...

— Dan hebben de Lacandons hun dorp verlaten om er elders een te bouwen, veronderstelde Leslie.

Maar de gids was een hut binnen gegaan die veel groter was dan de anderen. Hij kwam weer buiten en riep de drie geleerden. Ze stapten op hun beurt in de hut en ze vonden er op een plank, die blijkbaar voor een soort van altaar moest dienen, enkele kleine beelden in groene steen, primitief van vorm.

— Dat zijn goden van de Maya's, legde de halfbloed uit. De Lacandons gaan ze zoeken in de oude steden, verloren in de jungle. Ze verlaten hun dorp niet vrijwillig zonder hun afgoden mee te nemen...

— Indien ze hun dorp niet uit eigen, vrije wil verlieten, antwoordde Blaines, dan vraag ik me af wie of wat er hen toe dwong? Die streek is vol mysteries!

LESLIE was naar de uitgang van het kleine dorp gelopen en onderzocht daar zeer zorgvuldig de grond. Eindelijk richtte hij zich op en wenkte zijn gezellen.

— Kijk, zei hij toen Blaines en Siburg naderbij gekomen waren, alweer voetsporen.

Het waren sporen van naakte voeten waartussen men die van genagelde schoenzolen duidelijk kon onderscheiden. Het spoor liep in de richting van de jungle, waar men het spoedig verloor tussen struiken en gras.

— M'n beste vriend, riep Siburg en bekeek Blaines, je hebt gelijk. Die streek is vol mysteries. Neen, de Lacandons verlieten hun dorp niet vrijwillig. Ze werden daartoe gedwongen door twee geciviliseerde onbekenden... zeer waarschijnlijk twee Blanken...

VOLGENDE WEEK: DWARS DOOR DE ROTSEN

EEN... TWEE... DRIE... SPRING !

AAN de allereerste valschermspringer heeft men niet gevraagd of hij wel lust had om te springen. Men heeft hem eenvoudig uitgegooid en dat gebeurde in het jaar 1785. Hij kreeg er bovendien geen decoratie voor maar een klontje suiker! Ja, je hebt het al geraden, het was een hond! De Fransman Blanchard had hem in een mandje gestopt, daaraan een valschermscherm vast gebonden en de hele zaak uit een ballon geworpen. Acht jaar nadien waagde Blanchard dit experiment zelf en brak z'n been. Het verging de meester dus slechter dan de hond!

Je weet wel dat een valschermscherm dient om de val van een lichaam in de ruimte te remmen en de valschermscherm bestond reeds voor Blanchard op het idee kwam z'n hond er aan te binden en uit te gooien. Leonardo da Vinci tekende reeds plannen van een valschermscherm en men meent te weten, dat het op en neer zweven van de kwallen in zee hem op dit idee gebracht heeft. Pas in onze eeuw, de twintigste, werd de valschermscherm ten gevolge van de snelle ontwikkeling van de luchtvaart, een onmisbaar instrument.

Alle begin is moeilijk
OP het einde van de oorlog 1914-1918 begon men iets te voelen voor de valschermscherm. De piloten hadden tot dan toe hun schouders opgehaald voor een ding dat veel plaats innam en weinig nut had. Je moet weten dat de eerste valschermschermen meestal scheurden op het moment dat men ze opende.

In 1922 werd de valschermscherm in Amerika verplicht voor de militaire luchtvaart en de Europese landen volgden weldra dit voorbeeld. Langzamerhand veroverde de valschermscherm het hart van de piloten. Wie met een valschermscherm afgesprongen was, had het recht lid te worden van een genootschap dat zijn eigen kenteken, z'n annalen en zijn guldboek had.

Zijn rol in oorlogstijd

DE militaire strategen hebben zich van de valschermscherm meester gemaakt om soldaten achter de vijandelijke linies neer te laten. Onnodig te vertellen dat het een

gevaarlijke operatie is! Tijdens de oorlog 1939-1945 werden infanterietroepen met hun volledige uitrusting neergelaten, men parachuteerde spionnen, saboteurs en wat weet ik meer. Vliegvelen, bruggen en andere strategische belangrijke punten werden door de parachutisten bij verrassing ingenomen. Talrijke piloten, die uit een brandend toestel sprongen danken hun leven aan hun valschermscherm.

Helper in nood

VERGETEN we de oorlog en bekijken we de valschermscherm als een helper in nood wanneer overstromingen, aardbevingen en lawines een deel van de aarde teisteren. Wanneer dorpen ingesneeuwd en van de rest van de wereld afgesneden zijn, worden dekens, voedingswaren en medicamenten met valschermschermen neergelaten. Bij overstromingen, je weet nog wel toen Holland, twee jaar geleden, zo erg geteisterd werd dat men reddingssloepen, warme dekens en eten afwierp. Na de aardbevingen in Griekenland, die hele dorpen verwoestten en volkomen isoleerden, kregen de overlevenden hun voedsel uit de lucht, dank zij de valschermscherm!

Er zijn ook nog de kleine valschermschermen, die uit de weerkundige ballons neergelaten aan de meteorologische instituten de inlichtingen brengen die, hoog in de lucht, door de weerballons automatisch geregistreerd worden.

Waarom uit zoveel stukjes?

DE meeste valschermschermen zijn uitgerust met een «valschermscherm-piloot», een zakje dat open gaat wanneer men aan de koord of het handvat trekt. Dat zakje vult zich met lucht en opent automatisch de grote, of eigenlijke valschermscherm. Alle valschermschermen worden thans uit nylon vervaardigd dat steviger is dan zijde, en ze bestaan uit 20, 24 of 28 driehoeken die op hun beurt uit verschillende stukjes zijn samengesteld. Al de stukjes worden met kleine steken aan elkaar genaaid. Waarom zoveel stukjes? Omdat een scheur nooit verder zou gaan dan tot aan de naad van dat een gehavende stukje en aldus te vermijden dat heel de valschermscherm scheurt. Aan ieder legerparachut hangt er een kaartje waarop de naam van de specialist staat, die belast is met het nazien en het plooiën van de valschermscherm. Hij is verantwoordelijk voor het leven van de man die afspringt. Alhoewel technisch alles tiptop in orde is, moet de beginnende-parachutist enkele harde noten kraken alvorens hij een volleerd springer is!

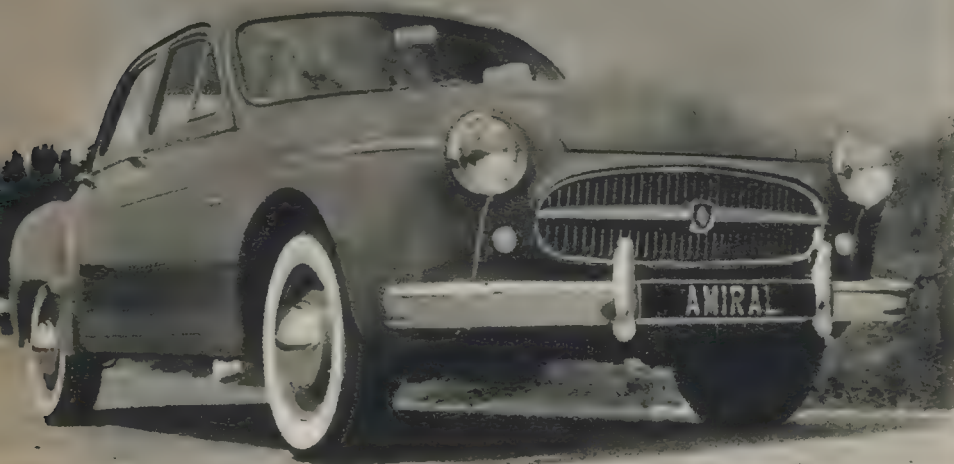
TEKST EN TEKENINGEN
VAN FRED FUNCKEN

DE WITTE RUITER

Robrecht en Johan ontdekken achter het standbeeld van Ogier de Deen een geheime doorgang...

DE FREGATE AMIRAL

TOEN ik deze morgen mijn jonge vriend Walter wou oppikken om met hem een proefrit te maken, zag ik voor zijn huis een zwarte wagen staan. Die sombere wagen scheen mij geen goed voorteken. Inderdaad.

Ik had maar pas gebeld, of Walter's moeder opende de deur met de woorden :

— O, Mijnheer, vandaag treft u het niet hoor! Walter ligt in zijn bed met hoge koorts. De dokter is zo pas aangekomen.

Het geval bleek gelukkig niet erg. Een gewone griep, die niettemin goed moest verzorgd worden.

— Welke wagen heb je nu, vroeg Walter zodra hij mij zag.

— De nieuwe «Fregate Amiral»!

— Die wagen met zijn nieuwe radiator-versiering?... Vandaag kan ik jammer genoeg niet mee, maar op de redactie van «Kuifje» zal je zeker wel iemand vinden, die graag met je mee zal rijden. Zij zijn

daar toch allen om ter gekst op auto's. Ik wens je een goede proefrit, besloot mijn vriend, en hij draaide zijn hoofd in zijn kussen om zijn spijt beter te verbergen.

Ik moest inderdaad niet lang aandringen om een redacteur mee te krijgen.

Er hing een druillende regen over de stad die de asfaltwegen buitengewoon glibberig maakte. Ik hield niet veel rekening met de gladde baan, en stak de ene wagen na de andere voorbij, om zo vlug mogelijk uit het centrum te geraken.

— Deze wagen schijnt een uitstekende baanligging te hebben, deed mijn nieuwe gezelschap mij al spoedig opmerken. Sinds ons vertrek rijdt je verduveld snel, zowel in rechte lijn als in de bochten. En de wagen ligt veilig op de baan.

— Inderdaad, antwoordde ik, de «Fregate» heeft altijd een goede baanvastheid gehad en buitengewoon goede remmen. Dat zijn waarschijnlijk zijn twee voornaamste kwaliteiten. De motor heeft verschillende PK meer gekregen die de wagen betere versnellingen geven en de maximumsnelheid op bijna 135 km per uur brengen. De enige reserve die men maken moet,

is het feit dat de eerste versnelling niet gesynchroniseerd is. Wanneer men verplicht is heel traag te rijden, moet men bij zijn tweede snelheid blijven.

Het was nog harder gaan regenen, en de ruitenwassers joegen nerveus over en weer om het zicht vrij te houden. Niettemin voerde ik mijn snelheid nog op, en nam verschillende bochten, nu eens op slechte kasselen, dan weer op aalgladde asfaltwegen. Mijn passagier was verplicht zich aan het instrumentenbord vast te klampen, maar hij moest toch bekennen dat de wagen iedere test schitterend doorstond. Tenslotte stelde hij de vraag waaraan ik mij natuurlijk van bij het begin had verwacht :

— Zou ik het stuur eens mogen overnemen om mij een idee te vormen van de kwaliteiten van de nieuwe «Fregate»? — Ja zeker, antwoordde ik hem, en liet hem achter het stuur plaats nemen.

De man stuurde helemaal niet kwaad, en zijn bewondering voor de uitstekende wagen groeide bij iedere kilometer.

Al rijdend onderlijnde hij op zijn beurt nogmaals de baanvastheid, de kwaliteit van de remmen, de goede reprimen, en stak ook zijn bewondering voor de carrosserie niet onder stoelen of banken.

— Eén ding is nochtans spijtig, verklaarde mijn gezelschap, en dat is dat het hefboompje voor de richtingaanwijzers zo flauw schijnt, en het instrumentenbord niet veel beter is dan dat van de 4 PK-wagen van Renault. Dat zijn de twee reserves die ik te maken heb.

Wij hebben nog een tiental kilometer in de kletsende regen gereden en bij het terugkeren naar de stad, stelde mijn gezelschap voor, nog even een bezoek te brengen aan Walter om hem onze bevindingen mee te delen.

Ik was het daarmede natuurlijk onmiddellijk eens, en ik moet niet vertellen dat wij door Walter met open armen werden ontvangen, en hij ons met duizenden en één vragen bestormde. Ik heb hem natuurlijk beloofd, dat ik naar een gelegenheid zou uitzien om hem met de wagen ook eens te laten kennis maken, zohast hij weer volledig zou hersteld zijn.

DE PROEFRIJDER.

GRENADIER

VICTORIA

VERTELT...

GEHEIME OPDRACHT IN DE WOESTIJN

(Wordt voortgezet.)

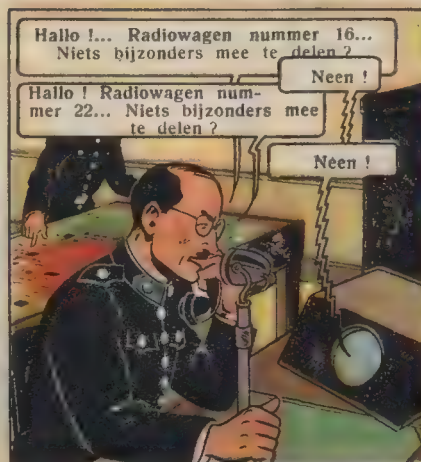
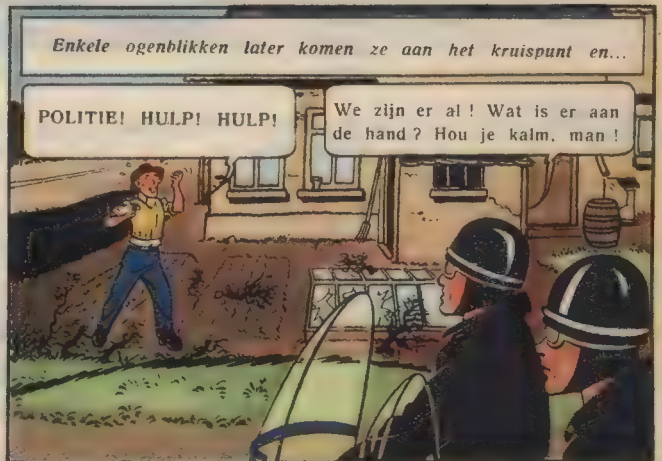
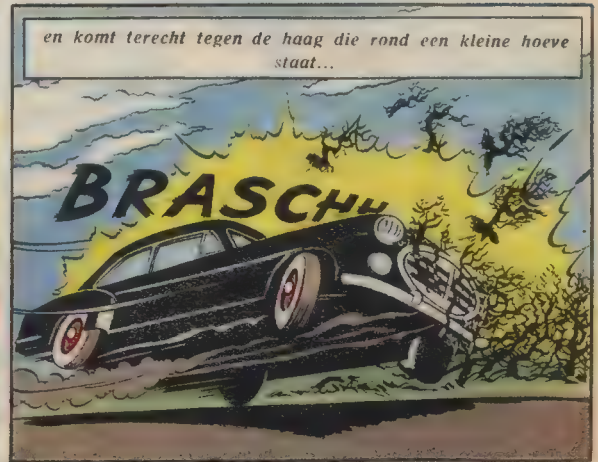
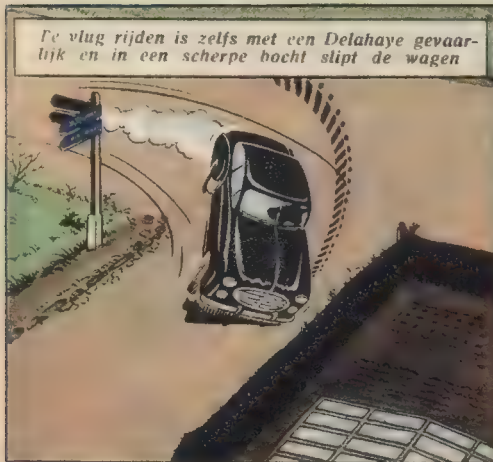
DE NIEUWE AVONTUREN VAN

TEKST EN
TEKENINGEN

POM EN TEDDY

VAN FRANS
CRAENHALS

Politie en gendarmerie zoeken gezamenlijk naar de grote, zwarte auto waarmee de chef van de spionnen gevlucht is...

(Wordt voortgezet.)

MIJN EERSTE

WALVISVAART

WIE nooit in de haven van Littlegrosby geweest is, weet niet dat het een van de schilderachtigste plekjes ter wereld is. Het is het laatste geciviliseerd plekje op de oostkust van Vuurland, de huizen zijn in hout opgetrokken en schijnen als het ware de hevige stormen, die rond de Kaap Hoorn kunnen woeden, uit te dagen. De inwoners leven er van de walvisvangst. Men kan er alle rassen en alle nationaliteiten aantreffen, meestal zeelui die naar die uithoek van de wereld kwamen in de hoop aangemonsterd te worden voor de walvisvangst. Ik was drie jaar bij de lange omvaart geweest en was naar Littlegrosby gegaan in de hoop er een paar avonturen te beleven en op korte tijd een beetje geld in m'n lege portefeuille te hebben.

Ik moest al spoedig vaststellen, dat er veel kandidaten waren en er slechts weinig boten vertrokken. Op zekere dag slenterde ik langs de kade met mijn Spaanse vriend, Gonzalès, een zwijgzame kerel, die als matador in de arena van Sevilla een tijdlang roem had geogst. Hij was een zeer ervaren harpoenwerper en scheidde nooit van z'n harpoen, dat voor hem zo iets als «het teken van zijn waardigheid» was geworden. We bleven recht over de «Quiproquo» staan, een boot van 300 ton, die voor de afvaart werd gereed gemaakt. Aan dek stond de kapitein te praten met dikke Trom, een zeeman die wijd en zijd bekend stond om z'n grote mond en ijzersterke vuisten.

— Monster je geen volk aan, kapitein? vroeg mijn vriend.

— Kan je en harpoen hanteren, maat?

— Neem die kerel niet, kapitein, mengde dikke Trom zich op verachterlijke toon in het gesprek, bekijk z'n kop eens goed. Hij zal ons ongeluk brengen.

Het is waar dat m'n kameraad een litteken over de linkerwang droeg, maar dit belette niet dat hij een sympathiek gelaat had.

— Hou je mond, snauwde de Spanjaard, en kijk liever toe.

Vooraleer Trom kon antwoorden, had Gonzalès hem de vettige pet van het hoofd genomen en twintig meter verder geworpen. Dan wierp Gonzalès z'n harpoen en de punt stak juust in het midden van de pet...

— Verduiveld, wat denk je daarvan, Trom? Mool, hé! riep de kapitein. Ik monster je aan, m'n beste!

— Je neemt m'n vriend toch ook, nietwaar, kapitein? We werken altijd samen.

— Goed, ik neem je vriend ook.

— Maar ik zal je die grap betaald zetten, vriendje, dreigde Trom.

En zo kwam het dat Gonzalès en ik de volgende dag aan boord van de «Quiproquo» naar de Zuidelijke wateren voeren op zoek naar walvissen.

Trom was niet alleen de eerste harpoenier aan boord, maar ook de kwartiermeester en dat viel niet mee! Het spreekt vanzelf dat hij ons geen goed hart toedroeg en daarom kregen wij al de zwaarste en vervelendste karweitjes. Wij moesten de afval opruimen en naar het kraaiennest klimmen als het slecht weer was.

— Pas op voor Trom, zei Gonzalès me, hij is tot alles in staat. Ware het niet voor de kapitein, die een eerlijk en rechtvaardig man is, hij zou ons al lang overboord gegooid hebben!

Ik geef toe dat ik het alles behalve prettig vond. Wanneer Trom 's avonds over het dek zwierf, dan keek ik altijd of m'n mes wel aan m'n gordel hing...

★

WE zetten reeds enkele weken koers in de richting van de warme stromingen die men «het rendez-vous van de walvissen» noemt, toen een matroos op zekere dag van uit het kraaiennest riep: «Een walvis! Een walvis!».

Iedereen keek in de aangeduide richting. Het was een enorme potvis! We zagen een waterfontein opspatten boven de golven. Geen vergissing mogelijk!

— Laat twee sloepen uit! Pas op, jongens! Mis die kanjer niet!

De twee sloepen vielen bijna tegelijkertijd in het water en ieder greep een riem. Ik roeide in de sloep van Gonzalès die de tweede harpoenier van ons schip was. In de andere sloep stond Trom rechtop, de opgeheven arm achter het hoofd en de harpoen horizontaal gericht. Onwillekeurig vergeleek ik hem met een zee-god. Uit heel zijn houding sprak duidelijk dat hij de potvis éérs zou treffen en daarmee ook de premie zou opstrijken. Hij riep Gonzalès toe:

— Dat beest is voor mij, koeienlacher!

Trom wierp zijn harpoen met krachtige zekere arm, doch op hetzelfde ogenblik draaide de reuzenvis zich om, sloeg met zijn enorme

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

Die dorpsjongens zijn toch gelukkig. Ze mogen voetballen zo veel hun hartje lust.

Maar ja... de hofmaarschalk heeft mij ten strengste verboden met hen te spelen.

Op m'n eentje oefenen in het park dat mag ik toch wel!

VERHAAL DOOR
YVES DUVAL
GEILLUSTREERD DOOR
R. REDING

staart als met een waaiër, zodat de boot heftig schommelde en een moment boven op de kam van een golf stond. Wij meenden dat de sloep zou kantelen, doch dit was gelukkig niet het geval. Alleen dikke Trom deed een flinke buiteling en daarmee draaide het touw, waaraan de harpoen was bevestigd, zich rond zijn been. Dat ware niet zo erg geweest, indien de harpoen niet in de rug van het dier stak... De potvis, die pijlsnel weg zwom, trok dikke Trom mee.

— Onze kwartiermeester gaat naar de haaien, fluisterde mijn gebuur. Het zal niet lang duren, of je zult de driehoekige vin van enkele van die monsters zien verschijnen. Het wemelt hier van haaien!

De potvis was nu reeds twintig meter voor ons en we keken met ontzetting naar het vreselijk schouwspel.

— Roeien, vrienden! Roeien! kreet Gonzalès

— Neen! Werp niet! Je zal het beest niet treffen en we zullen hier allemaal ons graf vinden.

Maar plotseling zoefde de harpoen van Gonzalès door de lucht.

— Getroffen! riepen wij als uit een mond. Mijn vriend had werkelijk een kunststuk uitgehaald, want van op die afstand was het haast onmogelijk het dier te treffen. Hij had de koord vliegensvlug van voor aan onze sloep vastgemaakt en we vlogen haast over de golven.

De potvis was echter dodelijk geraakt, want naarmate het water rood en purper kleurde, vertraagde hij z'n vaart, liet zich ten slotte inhalen en reageerde niet meer. Terwijl onze makkers de potvis verder afmaakten met lange werpspiessen, haalden Gonzalès en ik dikke Trom uit het water. Hij vloekte, hoestte, en spuwde het water langs mond en neus uit. Hij was erg onder de indruk, maar voor de rest nog kerngezond. Je moest waarachtig een hercules zijn als dikke Trom om zo'n avontuur te overleven...

We sleepten de potvis naar de « Quiproquo » en ankerden hem met stevige kettingen tegen de romp van het schip. Heel de dag, sneden we met grote, scherpe messen het spek van de walvis. Het wordt in spiraal afgesneden, net zoals je een appel zou schillen. Als een lang, dik lint gleed het spek in het ruim van de « Quiproquo ».

Pas s'avonds en nadat hij een respectabele hoeveelheid alcohol had gedronken om van de schok te bekomen, verscheen dikke Trom aan dek. Iedereen bekeek hem, want nog nooit had men zo'n vriendelijke uitdrukking op dikke Trom's gelaat gezien. Hij stapte op Gonzalès toe, drukte hem beide handen en zei:

— Een prachtige worp, beste keel. Nogmaals dank. Ik denk dat die premie voor jou is deze keer!

Lente

Koop geen kat in een zak

Kijk steeds naar het pak

Aarzel niet te zeggen: Pardon,

Ik wil een product met een KUIFJE's BON!

Wie voelt er bij het begin van de Lente geen lust om te rijmen en te dichten? Doe dus met ons mee en stuur zonder verwijl een gedichtje op de KUIFJE's BON of op een van de grote merken die je de Kuifje's Bon schenken en wier namen hier volgen:

Biscuits, Chocolade en Toffees.

Blauette, Gouda en Crème de Gruyère.

Tafelbier.

Deegwaren.

Prinsor, Ina, Chocosweet, Palmex en Kuifje's zeep.

Confituur en Diepgekoelde Groenten Frima.

Beschuiten in pakjes Heufria en Heudebert.

Siroop Prince de Liège en Prosmans.

Maïsbloem, Pudding, Baking Powder en Gevanilineerde Suiker.

Sausen, Azijs, Kruiden, Fruitsiroop.

Verse, Gesteriliseerde en Gepralineerde Melk, Yoghurt, Babeurre.

VICTORIA

SKI & FRANCO-SUISSE
PILSEBERG

TOSELLI
PALMAFINA

MATERNE
HEUDEBERT

PROSMANS
PANA

HORTON
NOSTA

DE GESCHENKEN VAN DE KUIFJE'S BON

Prentkaarten KUIFJE, per reeks van vijf	50 punt.
Prentjes REINAERT DE VOS	60 punt.
Prentjes DE SPROOKJES VAN PERRAULT, per reeks van 50	75 punt.
De nieuwe KUIFJE's WIMPEL, vier kleuren	100 punt.
KUIFJE's CHROMO's, per reeks van zes	100 punt.
DE MEESTERWERKEN DER SCHILDERKUNST, per omslag met vijf reproducties	200 punt.
KUIFJE's PORTE-MONNAIE	200 punt.
Foto's in reliëf « DE ANTWERPSE DIERENTUIN », met speciale bril. Per reeks van 20	200 punt.
KUIFJE's PORTEFEUILLE, nieuw model	200 punt.
KUIFJE's PUZZLE op hout	500 punt.
Blokjesspel KUIFJE	500 punt.

Stuur je versjes naar KUIFJE, Dienst T., Lombardstraat 24 Brussel. Voor de twintig beste antwoorden wordt er een mooie prijs voornemen.

DOOR WILLY VANDERSTEEN

DE BLAUWE DRIEHOEK

DE AVONTUREN VAN DAN COOPER

De « Blauwe Driehoek » is startklaar. Dan heeft reeds plaats genomen in de piloot-zetel en krijgt bevel te vertrekken...

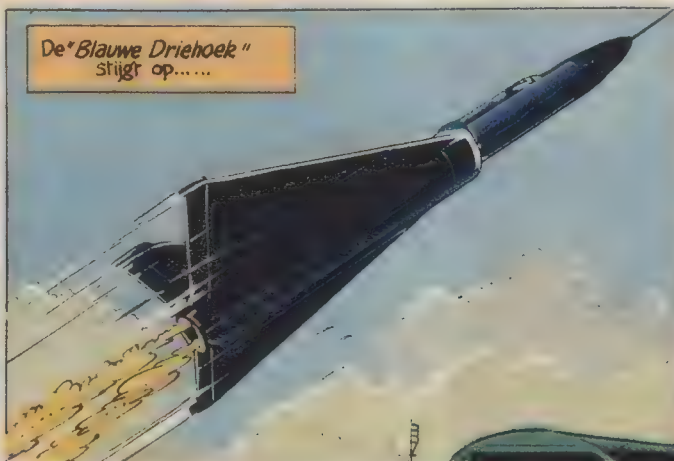
TEKST EN TEKENINGEN VAN ALBERT WEINBERG

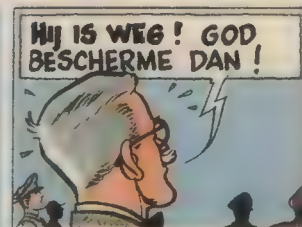
Door een druk op de knop ontstaat Dan de twee raketmotoren...

Onmiddellijk wordt hij door een brutale schok in zijn zetel gedrukt...

De « Blauwe Driehoek » stijgt op.....

Hij is weg! GOD BESCHERME DAN!

En nu naar de controletoeren. Ik moet Dan horen. Ik wil hem volgen, ik wil bij hem zijn tijdens deze eerste vlucht...

Ten gevolge van het vlugge stijgen is Dan duizelig. De automatische piloot vervangt op dit ogenblik de mens...

Doch enkele seconden later...

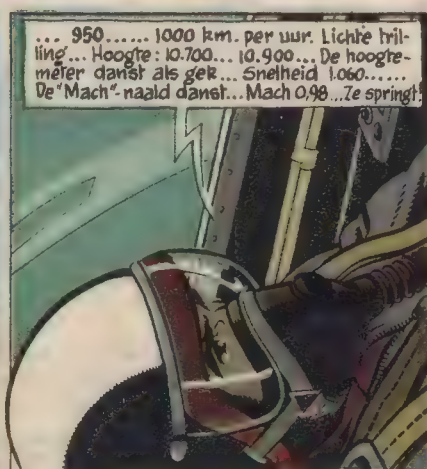
Hallo Woomera! Hier Dan! Zoals voorzien voelde ik een lichte duizeligheid bij het vertrek. Het is voorbij. Nu is alles best. Koers 270. Hoogte 800m. Snelheid: 400 km. per uur. Ik schakel nu de statoreactors in...

Ik schakelde de raketmotoren uit en ontstak de statoreactors. Geen vermindering van druk. Brandstoftoevoer normaal.

Een volle minuut stijgt de « Blauwe Driehoek » met duizelingwekkende snelheid.

... 950..... 1000 km. per uur. Lichte trilling... Hoogte: 10.700... 10.900... De hoogtemeter danst als gek... Snelheid 1.060..... De « Mach » naald danst... Mach 0,98... Ze springt!

**MACH EEN ! (1)
IK GA VERTIKAAL
DOOR DE
GELUIDSMUUR!**

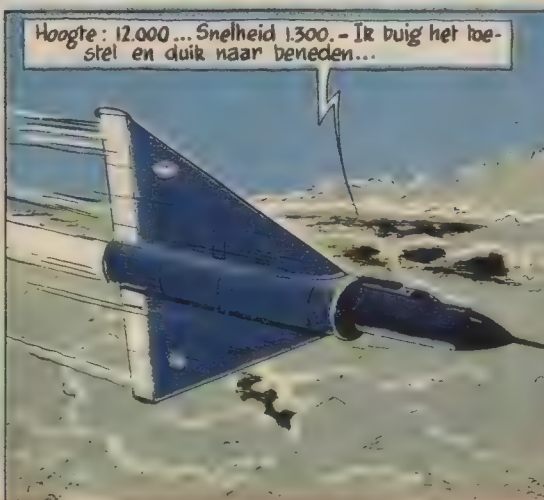
Snelheid van het geluid.

Ha! Hefrige trillingen langsheen de romp... Schokken aan de staart...

Ik stijg niet meer. Blijf op dezelfde hoogte. Verminder de snelheid...

Hoogte: 12.000... Snelheid 1.300. - Ik buig het toestel en duik naar beneden...

Ik vertrek!... Ziezo!...

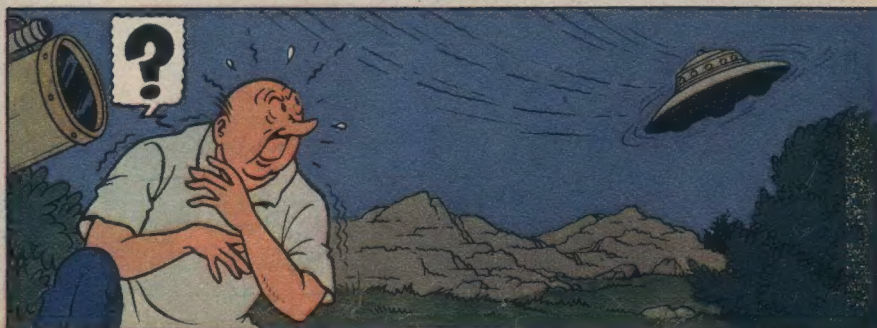
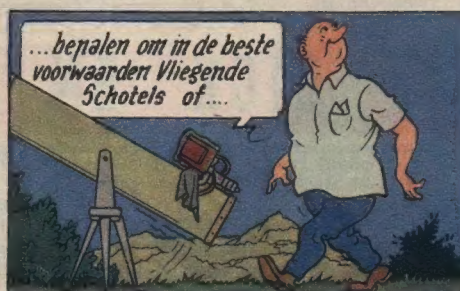
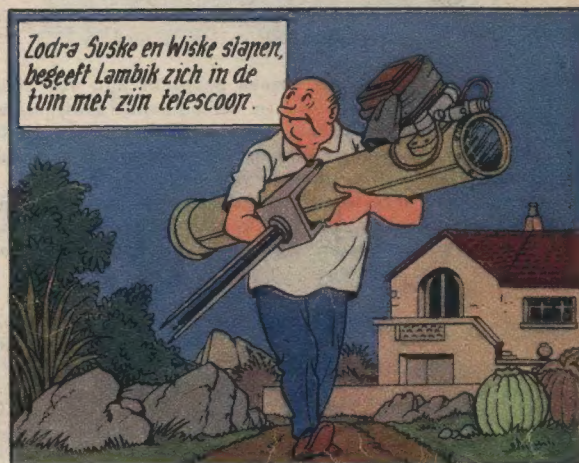

**O GOD!
HET TOESTEL.....**

De GEZANTEN VAN MARS

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik, Suske en Wiske volgden op de televisie een speciale reportage: een vliegende schotel die over Nice vliegt...

HEBT ge al eens een bezoek gebracht aan een oude markt? Te Brussel of elders? In verschillende grote steden zijn er van die oude markten, die men best kan vergelijken met een grote zolder. Iedereen heeft een zolder, en doet daar af en toe ontdekkingen. Het publiek van een oude markt is zeer verschillend. Men ontmoet er jonge en oude schilders, die er een motief komen zoeken, of een klein voorwerp dat de charme van hun atelier kan verhogen. Zij stellen die oude romantische voorwerpen op prijs.

Een nieuw kleedje?...

ER lopen ook heel wat fotografen rond, gewapend met hun fototoestel, op zoek naar een pittoresk hoekje, een typische kop van een marktkramer, een pittige scène van bieden en afbieden tussen koper en verkoper, enz. De marktkramers kennen die, soms vervelende, bijna nooit kopende klanten, die steeds staan te loeren. De verkopers lopen daarbij soms gevaar dat de fotograaf hun knipt in een originele houding, en dat zo hun portret dan in de «gazet» verschijnt met een schamper onderschrift.

De knutselaars dat zijn doorgaans de goede klanten. Die zoeken een of ander onderdeel voor de radio die ze zelf willen bouwen, of voor een voorwerp van huishoudelijk gebruik. Die knutselaars zijn belust op losse stukken die ze in de winkel duur moeten betalen, maar die ze even goed tweedehands voor

EEN JOURNALIST WORDT BISSCHOP

OP 30 Januari i.l. werd de bisschopswijding door de apostolische nuntius in Spanje toegediend aan Dr Eugene Beitia Aldazagal. De nieuwe bisschop werd geboren te Bilbao in 1902 en was tot kort tevoren beroepsredacteur aan de «Gaceta del Norte», het katholieke dagblad van Bilbao. Enkele jaren geleden werd een andere Spaanse journalist tot bisschop van Malaga gewijd.

IN FRANKRIJK STEEKT HET NIET NAUW

EEN Parijs groot geïllustreerd weekblad bracht onlangs een artikel over de Habsburgers. In dat artikel stond vermeld dat aarstherzog Otto van Habsburg onlangs een boek heeft geschreven over de toekomst van Europa, en dat dit boek door kenners, zoals Paul-Henri Spaak, Belgisch minister van Buitenlandse Zaken, en P. van Zeeland... Hollands minister van Buitenlandse Zaken zeer werd geapprecieerd...

Als dit Parijse weekblad in alle opzichten zo goed geïnformeerd is als inzake de namen van de Hollandse ministers... dan zijn zijn lezers te beklagen.

DE AUTOMOBIEL-PRODUCTIE IN FRANKRIJK

IN 1954 werden in Frankrijk in het totaal 693.000 wagens geproduceert, tegen 497.854 in 1953. Zie hier de lijst van de wagens in 1953 geproduceerd door de voornaamste merken:

Renault : 157.701;
Citroën : 102.758;
Simca : 74.213;
Peugeot : 73.598;
Ford : 15.084;
Panhard : 13.584.

IN AMERIKA MOET MEN ZIJN VOETEN NIET MEER AFVAGEN

want men heeft daar zo pas een nieuwe plastische vloestof ontdekt, die de tapijten met een lichte, onzichtbare, reukloze, waterdichte en onbrandbare laag overdekt. De fabricanten garanderen de tapijten tegen om het even welke bevulling. Maar men moet ze dan om de zes maanden met een nieuwe plasticlaag bedekken.

EEN NIEUWE "GEPEPERDE" MODE!

VERSCHILLENDE dameskappersalons van New York lanceerden een nieuwe haarmode: een permanente niet met peper (want dat zou een grap worden) maar met champagne! De kappers geven toe dat de methode tamelijk duur is, maar zij verzekeren dat het haar op deze wijze een buitengewoon mooie glans krijgt.

Ik raad onze lezers aan dit procédé niet op hun zusters te willen toepassen met een fles uit vader's kelder!

Terwijl El Mocco voorstelt Pat Rick en Mass Tick in een val te lokken, naderen deze twee het bandietennest...

PAT RICK EN MASS TICK in

Een halve mijl verder loopt het paard van El Mocco. Het hinkt...

Een paard zonder ruiter. Het paard van El Mocco! Vooruit, Mass Tick, we zijn niet ver meer van het bandietennest...

Dat vind ik een gronde reden om er van onder te muizen!

Hé? Waarom? Ik meende dat je moediger was!

Ik schrik er niet voor terug met m'n vuisten te vechten...

Maar die kerels hebben revolvers... en hoe wil je dat ze naast zo'n grote, brede schietschijf als ik zouden schieten?

TIJEN

HET GROOTSTE BRANDGLASRAAM TER WERELD

bevindt zich in Amerika. Het is 40 meter lang en 17 m 50 hoog, en werd vervaardigd door twee Bretoense glazeniers. Het transporteren van dit raam heeft heel wat moeite gekost.

EEN VREEMDE GAST

IN een universiteitstad, waren de studenten wat laat van een clubvergadering teruggekeerd, lichtelijk in de wind... Het toeval wou dat ze op straat een kalfje hopeloos zagen rondzwerven. Ze vingden het dier en gingen het in de badkamer van een huis plaatsen, waar de voordeur niet van gesloten was. Toen de huisbewoonster 's anderendaags 's morgens een bad wou nemen, kreeg zij bijna een beroerte toen zij in het midden van haar badkuip een kalfje zag liggen ronken.

EEN NIET ALLEDAAGS SMOKKELAAR

ANGUS Mac Donald stal bij de verovering van Duitsland in een laboratorium een ampul radium, van een waarde van 500 miljoen frank, en slaagde er in de ampul in de loop van zijn geweer naar Canada te smokkelen? De Canadese regering heeft het kostbare buisje echter in beslag genomen

ONS SPECIAAL PAASNUMMER

wordt éniĳ!

BESTEL HET NU REEDS
BIJ JE BOEKHANDELAAR!

EEN AUTO IN EEN EI!

Dat kan niet, meen je? Toch wel! Vraag aan de Paasklokken 'een

Tekno - Toy

Auto's, camion's, scooters, een hele reeks miniatuur speelgoed, dat buitengewoon fijn afgewerkt is.

Tekno - Toy

is verkrijgbaar in alle goede speelgoedwinkels.

In het groot :

SYNDEX N. V.

Franklinstraat, 32 - BRUSSEL
Telefoon 34.25.42

DE OUDE MARKT: EEN GROTE ZOLDER

halve prijs of nog minder, kunnen krijgen.

Dan lopen er ook heel wat mensen rond die in de miserie zitten, en schuchter een of ander voorwerp dat nog wat waarde heeft, of « antiek » zou kunnen zijn, aan een marktkramer aanbieden, die het doorgegaans als waardeeloos afwijst of het voor minder dan een spotprijs wil kopen. De sukkelaar is soms toch verplicht zijn voorwerp voor bitter weinig geld van de hand te doen. Wanneer hij een volgende Zondag weer de oude markt bezoekt, staat hij verbaasd omdat hij zijn voorwerp, flink opgepoetst en eventueel gerepareerd, voor vijfmaal zoveel niet kan terugkopen... Zo gaat het nu eenmaal in 't leven.

Er is nog een andere categorie, die met nog groter aandacht tussen de kraampjes loopt rond te neuzen: namelijk de mensen die bestolen werden! De volksmond wil nu eenmaal dat al de kleine gestolen voorwerpen vroeg of laat op een oude markt terecht komen. Af en toe (maar eerder zelden) vindt de bestolene zijn goed terug. Wanneer die dan met facturen, fabricatienummers, enz., kan bewijzen dat het voorwerp hem wel degelijk heeft toebehoord, en op die dag om dat uur werd gestolen, en hij toen een klacht tegen onbekenden bij de politie heeft ingediend, ja dan kan hij meer in het bezit geraken van zijn goed. Maar dat kost heel wat moeite! Zo kan men soms ook op het spoor van de dief geraken, ten minste wanneer de verkoper werkelijk een heler zou zijn, wat zelden het geval is.

Studenten kan men ook in tamelijk groot aantal op de oude markt aantreffen. Die vindt men meestal rond de boekenkraampjes, waar oude schoolboeken, romans, en alle mogelijke soorten lectuur voor weinig geld te vinden zijn. Het zijn niet alleen de studenten die daar komen speuren, maar ook de professoren gewaardigen zich in die muffe kraampjes te snuffelen. Ik heb daar reeds meer dan eens een bekende figuur uit de letterkundige wereld ontmoet. Wanneer ge de gelegenheid krijgt eens een paar uurtjes op de oude markt rond te slenteren, laat ze dan niet voorbijgaan! Ge zult er veel plezier aan beleven.

JOHAN.

Kies maar, mijnheer...

Goedkope lectuur: bij de vleet...

EL MOCCO DE WREDE

TEKST EN TEKENINGEN

VAN TIBET

Troost je, wij hebben ook revolvers!

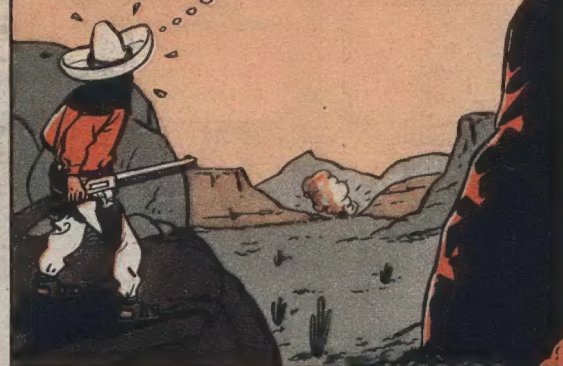
fant missen die vlak voor

O ja! Wel, mijn revolver dient alleen voor parade! Ik zou een olifant missen die vlak voor

Ik zal wel mikken. Maak je daarover geen zorgen!
VOORUIT!

Maar het ontvangstcomité van El Mocco staat klaar...

Wel, wel! We krijgen alweer bezoek!

(Wordt voortgezet.)

Het mysterie van het glas dat overal in het kasteel aan scherven valt, lokt een massa nieuwsgierigen voor de poorten van Molensloot.

DE AVONTUREN VAN KUIFFE EN BOBBIE

DE ZAAK ZONNEBLOEM

door HERGE

Bekijk me die bende dwazen!
En die wachten nu allemaal ongeduldig op het ogenblik dat onze laatste ruiten aan scherven zullen vliegen!

Ongetwijfeld, maar ik heb de indruk dat ze tevergeefs zullen wachten.

Wat bedoel je?

Dat is mijn idee... A propos, ik weet wel dat Zonnebloem boos is wanneer men in zijn laboratorium komt, maar ik zou er toch graag een kijkje in nemen. Sij hebt de sleutel, nietwaar?

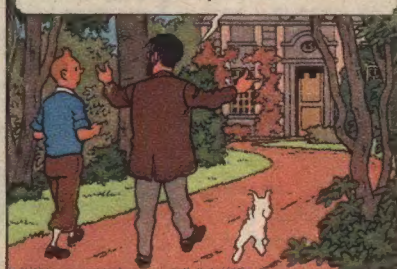
Hm... ja... maar met welk doel wil je er binnen?

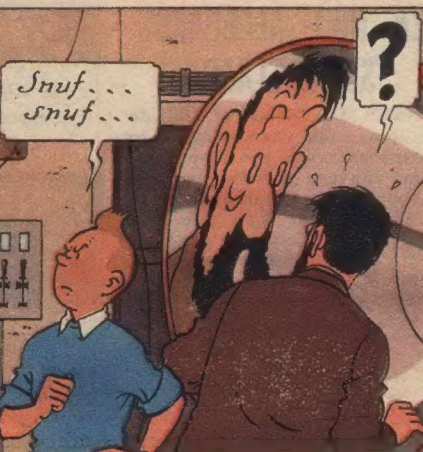
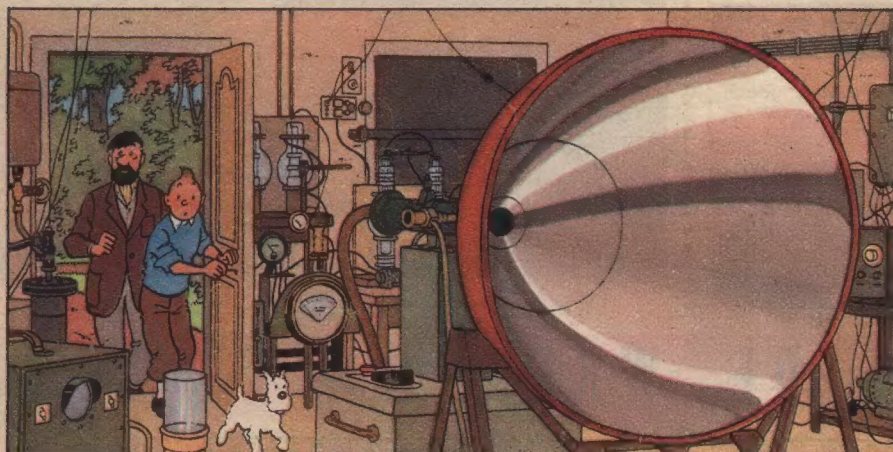
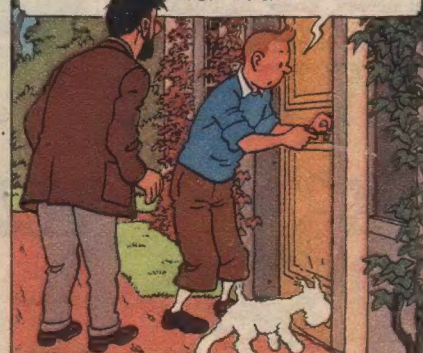
Ik heb lang nagedacht over heel die geschiedenis en iets is me opgevallen: Het glas breekt alléén wanneer Zonnebloem afwezig is of, juist gezegd, wanneer hij in zijn laboratorium is. Sedert zijn vertrek naar Geneve, dus sedert gistermorgen, gebeurde er niets meer...

Kort en bondig: je meent dat onze beste vriend Tryfonius verantwoordelijk is voor die geheimzinnige geschiedenis... Maar dat is onzin, je reinste onzin, vriend!

Ik kan niets bewijzen, kapitein. Ik tracht slechts klaar te zien in die zaak.

Riek jij niets, kapitein?

Snuf...
snuf...

Het ruikt hier eenvoudig naar tabak.

Ja... maar Zonnebloem rookt niet.

Duizend bommen en granaten! Dat is verdraaid waar ook!

